

Johannes Pedersen: I Anledning af det Samraad med Ministeren for offentlige Arbejder om Dyrtidstillæg til ikke fast ansatte Tjenestemænd ved Statsbanerne, som er nævnt under Betænkningens Nr. 26, vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Klasse af disse, som har været i Jernbanens Tjeneste, enkelte over en halv Snes Aar, men hvis Lønninger dog er ganske smaa, idet de lønnes med under 1,000 Kr. om Aaret — de enkelte, der samtidig faar Bolig af Staten, med lidt over 1,000 Kr.; deres Dagløn er nemlig 2 Kr. 45 Øre, naar der følger Bolig med, og 2 Kr. 65 Øre, naar de selv skal skaffe sig Bolig. Det er Folk, som paa en eller anden Maade, f. Eks. ved Jernbaneanlæg, er kommet til Skade og saa har faaet Ansættelse som Ledvogtere, og den nævnte Løn omfatter baade Mandens og Hustruens Arbejde. De kan ikke komme i Jernbanefunktionærernes Organisation og faa deres Tarv varetaget igennem denne, da de ikke er fast ansatte, og af samme Grund kan de heller ikke blive Medlemmer af Jernbanens Sygekasse. Da disse Folk, som er Familieforsørgere, ikke fik Del i de Løntillæg, som paa Finansloven eller ved den særlige Lov blev givet Statens Tjenestemænd, vil jeg gerne henlede Ministerens Opmærksomhed paa dem. De er kun ganske faa. Saa vidt jeg ved, er der 2 i den Valgkreds, jeg repræsenterer, og kun 1 til af samme Kategori i Jylland, saa det er kun et lille Spørgsmaal; men deres Kaar er saadanne, at hvis Staten ikke paa en eller anden Maade giver dem Dyrtidshjælp, saa synes de, at de lider en Uret. Disse Tjenestemænd kan heller ikke opnaa den sædvanlige Ferie, som Statens Tjenestemænd faar. Deres Arbejdstid — Mandens og Hustruens tilsammen — er fra Kl. 4 om Morgenen til Kl. 12—1 om Natten, og for nogle kan Arbejdstiden strække sig over hele Døgnet. De kunde i høj Grad trænge til en Ferie, da deres Arbejde saaledes er forbundet med Vaagen Natten igennem. Jeg vil derfor henstille, at de ikke bliver glemt, men draget ind under den Dyrtidshjælp, som de forskellige ikke fast ansatte Tjenestemænd opnaar.

Samtidig vil jeg nævne en lignende Klasse, nemlig de Kvinder, som paa de store Hovedstationer besørger Rengøring af Jernbanens Materiel. Mange af dem har været ansatte i Statens Tjeneste i over en Menneskealder, og flere af dem er Enker efter Mænd, der har været ansatte

i Banernes Tjeneste, og som er døde, inden de havde Krav paa Pension. Jeg vil anmode om, at der ogsaa maa blive tænkt paa dem ved Overvejelserne af, hvilke Kategorier af Tjenestemænd der skal ind under den ekstraordinære Dyrtidslov. Heller ikke disse kan opnaa et eneste Fripas, og det vilde dog volde disse Mennesker megen Glæde, om der efter Ansøgning kunde tilstaas dem f. Eks. 3—4 Fripas om Aaret. Rengøringskvindernes Løn ligger, saa vidt jeg ved, mellem 50 og 55 Kr. om Maaneden, og de skal bo i de større Byer og selv afholde deres Bopælsudgifter. Det er endogsaa fortalt mig, at enkelte Steder skal de selv holde sig med den Sæbe og Soda, de skal bruge til Udførelsen af deres Gerning. Saa vidt mig bekendt, er de, hvad Lønforhold angaar, afhængige af Stationsforstanderne paa de Stationer, hvor de har Plads. Men Jernbaneledelsen vilde vel nok kunne gøre noget for, at disse Kvinder fik et Løntillæg. Jeg vil meget anbefale den højterede Minister heller ikke at glemme denne Klasse af ikke fastansatte Tjenestemænd.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) berørte Spørgsmaalet om Beplantning med Frugttræer paa Jernbaneskraaninger. Det er et meget interessant Spørgsmaal. Baade ved Jernbanerne og ved Landevejene kunde man foretage saadan Plantning, men Landevejene kommer jo ikke ind under Forhandlingerne i dette Øjeblik. Der kunde opnaas megen Fordel ved Plantning af Frugttræer paa mange af disse golde Skraaninger, og hvis man f. Eks. plantede Morbærbuske, vilde man maaske paa sine Steder her i Landet kunne slaa ind paa Silkeavl. Der kunde ogsaa plantes Jordbærplanter, af hvilke der kunde avles ikke saa faa Jordbær. Desuden vilde Frugttræer og Sirbuske pryde Jernbaneskraaningerne. Der er et gammelt Ord, som siger: Hvor Ploven ej kan gaa, og Leen ej kan slaa, der bør et Træ at staa. Det var noget, vi kunde tage ad notam.

De ærede Medlemmer fra Sønder-Vinge (Rasmus Hansen), fra Herning (Westergaard) og Kellerup (P. E. Hansen) talte om Trækkevejen ved Gudena og om, at det kunde være ønskeligt for Lodsejerne at faa den nedlagt. Det er slet ikke umuligt, at de derved kunde spare Hegn. Hvor Trækkevejen skal bibeholdes til Brug for Hestekraft, kan det dog naturligvis ikke nytte at tale derom. Jeg vil imidlertid henlede Opmærksomheden paa, at